

РЕШЕНИЕ

№ 1688

гр. София, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5369** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Писмо-отказ № МЗ-3-01-07-3039747/17.05.2021 г., издадено от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, с което е отказано възстановяването на разходи за осигуровки по Кодекса на труда (КТ) и Кодекса за социално осигуряване (КСО) по договор за осигуряване на заетост, проект „Нова възможност за младежка заетост“.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Излага се, че дружеството работодател има сключен договор с трето лице за [фирма] за извършване на необходимите плащания от името и за сметка на [фирма], като за целта всички банкови операции по заплащане на разходите били за сметка на работодателя [фирма]. В тази връзка в жалбата се заявява, че извършените плащания от третото лице по никакъв начин не повлияло на осчетоводяването на същите, поради което Агенция по заетостта незаконосъобразно не е приела подадените платежни документи по сключения договор. Моли се съда да отмени отказа на Директора на Агенция по заетостта и платените от дружеството работодател средства да бъдат възстановени.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. М., която поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски по приложен списък. Възразява срещу претенциите за разноски на ответника.

Ответникът – Изпълнителният директор на Агенцията по заетостта – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Б., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на разноските. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните има подписан договор № МЗ-3-01-07-3039#9 от 17.03.2020 г. за осигуряване на заетост по реда на чл.233б от КТ по Проект „Нова възможност за младежка заетост“, по заявка № МЗ-3-01-07-3039. Възложител по договора е Агенция по заетостта, а Работодател [фирма] (със сегашно наименование [фирма]). Съгласно договора, Работодателят приема да наеме по трудово правоотношение по чл.233б КТ за срок от 6 месеца на безработни лица при условията на Проект „Нова възможност за младежка заетост“, като Възложителят предоставя на Работодателя средства от бюджета на проекта за всяко насочено и одобрено от Възложителя безработно лице по условията на Проект „Нова възможност за младежка заетост“. Разходите, които се поемат от Възложителя са подробно описани в договора, като съгласно чл.17 Работодателят е задължен да представя на Възложителя междинни искания за плащане, с които се отчита изпълнението на договора в хронологичен ред. Описани са и подробно съпроводителните документи, които следва да бъдат прилагани към всяко искане.

Жалбоподателят подал искания за плащане №2, №3, №4, №5 за месеците от ноември 2020г. до февруари 2021г.

За процесните месеци ноември и декември 2020 г. и януари и февруари 2021 г., в ДБТ са представени искания за плащане №2, №3, №4 и №5, като представените платежни нареждания и банкови извлечения били само за осигурителните вноски. Към искане за плащане № 2 не били представени счетоводни документи, от които да е видно, че заплатите, Д. и осигурителните вноски на две лица (Ц. К. и Г. М.) са изплатени. При искания № 3, №4 и №5 били констатирани същите несъответствия.

С писмо № МЗ-3-01-07-3039#39 от 23.03.2021 г. (стр.207 по делото), Директора на ДБТ „С.“ уведомява Работодателя [фирма], че обработката на подадените искания за плащане на стимули № 2, №3, №4 и №5 е спряна до отстраняване на несъответствия и пропуски, като е даден срок за отстраняването им.

Дружеството Работодател, в свой отговор – Обяснителна записка (стр.187 по делото) на 23.03.2021 г. прилага документи, като заявява, че разплащанията на осигуровки и заплати се извършва чрез онлайн банкирането на [фирма] – дружество, с което Работодателят има подписан договор за извършване на необходимите плащания от негово име и за негова сметка. Твърди се в писмото, че това се налага с оглед обстоятелството, че в резултат на извършвана ревизия на [фирма] от страна на НАП, сметките на дружеството са запорирани и то не може да обслужва разплащанията си.

Получен е отговор от 06.04.2021г./л.205/, че представените допълнителни документи не се приемат, тъй като се отнасят за разплащания от сметката на [фирма], с което дружество Агенция по заетостта /АЗ/ няма договорни отношения.

По подадена жалба от дружеството от 09.04.2021г. до АЗ е произнесен отказ, обективизиран в писмо № МЗ-03-01-07-3039747 от 17.05.201г. на изпълнителния директор на Агенцията с мотив, че титуляр и наредител от сметката, по които са плащани разходи е [фирма] – трето лице, което не е страна по договора и това е

нарушение на правилата за реда и начина за предоставяне и отчитане на средствата по европейските структурни фондове и се явява неизпълнение на договореното между страните. Изтъква се още недоказаност на твърденията на жалбоподателя за започнало ревизионно производство и налагане на обезпечителни мерки, които да налагат трето дружество да извършва банковите разплащания, сочи се възможността, регламентирана в чл. 229 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Управляващ орган по смисъла на чл. 60 от Регламент /ЕС/ № 1083/06 и ПМС № 965/16.12.05 г. е Министерството на труда и социалната политика /МТСП/. Агенцията по заетостта, съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/, създадена към министъра на труда и социалната политика за изпълнение на държавната политика по насърчаване заетостта, защита на пазара на труда, професионално ориентиране, обучение на възрастни, както и за извършване на посреднически услуги по заетостта, и е юридическо лице със седалище в [населено място]. В същия смисъл е и текстът на чл. 2 от Устройствения правилник на Агенцията по заетостта, която според програмата е междинно звено, имащо за задачи да провежда процедури по набиране и оценка на проектопредложения, да организира подбор на проекти, да сключва договори с бенефициерите, да изготвя отчети към управляващия орган и пр. Съгласно определението, разписано в чл. 2, т. 6 от Регламент /ЕС/ № 1083/06 „междинно звено“ е всяка публична или частна организация или служба, която действа под отговорността на орган за управление или сертификация или която изпълнява задачи от името на такъв орган спрямо изпълняващите операции бенефициенти, а според чл. 2, т. 2 от Регламент /ЕС/ № 1083/06 „приоритетна ос“ е една от целите на стратегията в оперативна програма, която включва група операции, които са свързани и имат специфични измерими цели. Приоритетна ос № 1 на ОП „РЧР“ е насърчаване икономическата активност и развитие пазара на труда, както насърчаване на включването. Приоритетна ос № 1 попада в сферата на действие на Европейския социален фонд /ЕСФ/ и е подчинена на чл. 3 /1/ /в/ от Регламент /ЕС/ № 1081/2006 г. Агенцията по заетостта в качеството си на междинно звено по ОП „РЧР“ стартира процедури за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект BG051PO001-1.1.11 „Подкрепа за заетост“ по приоритетна ос № 1. За приоритетни оси № 1 и 2 договарящ орган е Агенцията по заетостта, а приложимата нормативна база включва общностното и националното право, в т.ч. ПМС № 107 от 10 май 2014 г. за определяне на реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по програмите, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд на Европейския съюз и Европейския фонд за морско дело и рибарство за периода 2014 г. – 2020 г. Съгласно чл. 5, ал. 2 от цитираното постановление безвъзмездна финансова помощ по реда на постановлението може да се предоставя и от ръководител на междинно звено на програма, в случай че тази функция му е делегирана по съответния законов ред. Разпоредбата на чл. 30б, ал. 1 от ЗНЗ предвижда, че средствата по чл. 30а се предоставят въз основа на сключен договор между Агенцията по заетостта,

представявана от нейния изпълнителен директор, или упълномощено от него длъжностно лице и безработното лице или работодателя. В разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от ППЗНЗ е уредено, че изпълнителният директор на Агенцията по заетостта утвърждава образци на писмени договори по чл. 30б, ал. 1 от ЗНЗ, които се сключват между Агенцията по заетостта чрез дирекция „Бюро по труда“ и безработното лице или работодателя.

Както по-горе се описа, Програмата е насочена към насърчаване икономическата активност и развитие пазара на труда. В този смисъл, предоставянето на тези стимули се извършват в строго определен ред, последователност и условия.

С оглед на горното, основателно се явява твърдението на Работодателя, че по съображения, почиващи на целесъобразност, банковите операции за заплащането на разходите за сметка на [фирма] и извършвани чрез трето лице от името и за сметка на [фирма] по никакъв начин не влияе на осчетоводяване на същите.

Вярно е, че всякаква промяна по подписания между страните договор или на общите условия към същия водят до нарушаване предварително установените правила. В тази връзка ясно е предвидено в чл.1, т.1.4, че Работодателят и Възложителят са единствените страни по договора, като Работодателят е отговорен пред Възложителя за неговото изпълнение. В подкрепа на това е и разпоредбата на чл.8 от същите общи условия, където е предвидено, че правата и задълженията по договора не могат да бъдат прехвърляни или възлагани на трети лица без предварително писмено одобрение от страна на Възложителя. В случая, обаче не се касае за промяна на клаузи в договора, нито до прехвърляне на права и задължения по него върху трето лице, а до обслужване на дружеството – жалбоподател, за което по делото са приложени доказателства и за което липсва изрична забранителна клауза в подписаните с Агенция по заетостта договор и анекс.

Така посочените констатации в оспорения акт въз основа на приобщените по делото гореупоменати писмени доказателства не установяват по безспорен начин, че жалбоподателя-бенефициер по договора не е изпълнил някое от задълженията си по договора. Позоваването на задължения, които не са регламентирани в сключеният между страните договор обективно не могат да обосноват неизпълнението на същият, респективно да се приемат като основание за постановения отказ.

В допълнение на гореизложеното, доколкото съдът не може да измени целта, с която административният орган упражнява властта си, той е обвързан от посоченото от органа правно основание. Когато правното основание не е посочено или както в случая не е посочена и правна норма, чиито фактически състав не е изпълнен е налице липса на правното основание. При установената липса на правни основания съдът не може да извършва контрол за законосъобразност, защото това би значело да замести волята на органа, а такова правомощие съдът няма.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща възможността за упражняване на контрол върху същия, а и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. По принцип няма пречка мотивите към акта да бъдат изложени и отделно от самия акт, в друг документ по преписката. Този документ обаче, следва да е приобщен към акта, като бъде упоменат в него, чрез препращане към него. Мотивирането на акта, дори чрез препращане към допълнителни документи, съдържащи фактически и правни основания за издаването му е съществен елемент от съдържанието му, за да може адресата да се защити

адекватно, излагайки своите контрааргументи, както и за осъществяване на последващ контрол. В хипотеза като настоящата, където са посочени противоречиви факти, на които не е дадена и адекватна правна квалификация в оспорения акт, съдът не може да гради своите изводи. От една страна в оспорения акт се твърди, че представените документи са от външно дружество, което не е страна по договора и респ. не е годен субект за проверка, а на следващо – че външното дружество е използвано от работодателя. Не е ясно, поради пълна липса на обосновка и анализ и защо се счита, че задължението на работодателя да води аналитично счетоводство на разходите по договора за заетост е компроментирано. Отделно от горното остава и неяснота по въпроса, в случай, че жалбоподателят бе представил доказателства, свързани с ревизионното производство и депозиране на искане по чл. 229 от ДОПК, това как би се възприело от органа и би ли довело до различен от направения извод.

В заключение следва само да се допълни, че нарушението на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК на изискването всеки индивидуален административен акт да съдържа фактическите и правни основания за издаването му е съществено и обуславя незаконосъобразността на акта, тъй като наличието им е гаранция за законосъобразното упражняване на държавната власт и предпоставка за ефективното упражняване правото на защита и за ефективното осъществяване от страна на съда на контрол за законосъобразността на административния акт.

В тази връзка, настоящия съдебен състав не споделя мотивите на административния орган за отказ за възстановяване на разходи за осигуровки по КТ и КСО по договор за осигуряване на заетост по Проект „Нова възможност за младежка заетост“, поради което следва оспореният акт да бъде отменен като незаконосъобразен, а жалбата на [фирма] (с предишно наименование [фирма]) да бъде уважена.

При този изход на делото и в съответствие с правилата на чл. 143 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски общо в размер на 410 лева, представляващи заплатена дължима държавна такса 50 лв. лева и 360 лв. юрисконсултско възнаграждение. Възражението за прекомерност е неоснователно предвид съобразения размер на претендираното възнаграждение с разпоредбата на чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] ЕИК:[ЕИК] Писмо-отказ № МЗ-3-01-07-3039747/17.05.2021 г., издадено от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, с което е отказано възстановяването на разходи за осигуровки по Кодекса на труда (КТ) и Кодекса за социално осигуряване (КСО) по договор за осигуряване на заетост, проект „Нова възможност за младежка заетост“.

ОСЪЖДА на Агенцията по заетостта да заплати на [фирма] сумата от 410/четиристотин и десет/ лв., представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: